

Hồi 28

Vì Niềm Nghi Quàn Hùng Bất Phục Quá Tam Chiêu Thu Phục Nhân Tâm

Bản lãnh của nhị đệ quả cao cường, đã thuyết phục được Nhất nương. Từ Nguyên Hậu ta hết sức bái phục. Ha...ha...

Am thanh thứ hai lại tiếp nối:

- Đại ca lại nói nhăng nói cuội rồi. Không sợ Thôi Oanh Oanh giáo chủ cười cho sao ?

Bạch Bất Phục kêu toáng lên:

- Đại ca, tam muội. Bạch mỗ và Thôi giáo chủ đã quá lo lắng cho nhị vị.

Bang chủ Cái Bang Từ Nguyên Hậu trong y phục không khác gì một vị phu thương vừa ung dung tiến ra vừa châm chọc:

- Bởi vậy Từ đại ca này mới nói, bản lãnh của nhị đệ, ta thật không dám so sánh. Vừa nheo mắt ngắm nhìn Thôi Oanh Oanh, Từ Nguyên Hậu vừa doạ nằng:

- Chắc là Thôi cô nương đây rồi. Cô nương tạm thời ngừng lo lắng cho tam muội của bọn ta được rồi đó. Hãy giữ sức để lo lắng cho một hồng nhan tri kỷ nữa của họ Bạch kia là vừa. Mà Thôi giáo chủ có biết vị đó chưa, nhị đệ ?

Thôi Oanh Oanh đỏ bừng hoa dung vì lời châm chọc của một nhân vật không ngờ lại là bang chủ một đại bang. Nàng nhỏ nhẹ đáp lại:

- Tiểu nữ Thôi Oanh Oanh, may được diện kiến Từ bang chủ Từ đại ca. Còn việc mà Từ đại ca hỏi, không may là tiểu nữ đã biết rồi.

Trong khi Thôi Oanh Oanh và Đoan Mộc Hạ cùng nhau diện kiến, Từ Nguyên Hậu vỗ tay bôm bốp:

- Bái phục, bái phục. Ta lại tiên liệu là nhị đệ sẽ không dám nói, nào ngờ... Chậc...chậc... Ngoài tam tuyệt công phu Bích Dạ, nhị đệ còn có cả tam nương. Hảo công phu. Hảo bản lãnh.

Ngay lập tức, Thôi Oanh Oanh và Đoan Mộc Hạ cùng ré lên:

- Từ đại ca nói như vậy chẳng khác nào hoạ long quên điểm nhãn ? Bây giờ y có đến tứ tuyệt chứ không phải ba như đại ca nói.

Chỉnh dung, nghiêm mặt, Từ Nguyên Hậu hỏi nửa đùa nửa thật:

- Thật sao ? Úy! Cả hai mới lần đầu hội diện, sao lại chúng khẩu đồng từ vậy? Tứ tuyệt thì càng hay chứ sao ?

Cả hai lại kêu lên một lúc:

- Mai hậu, hần có ngũ tuyệt thì sao ? Không lẽ có bao nhiêu tuyệt là phải có bấy nhiêu người nâng khăn sửa túi cho hần à ?

Bạch Bất Phục bất ngờ trước sự đồng tình mau lẹ của cả hai và chàng càng thêm lo ngại trước sự đồng tình này. Chàng kêu lên:

- Thôi ! Đại ca đừng đùa nữa. Đối với đệ, tam nương là đủ mà tứ tuyệt thì chưa ? Đệ không kham nổi đâu.

Nhắc đến chánh đề, Từ Nguyên Hậu ngay lập tức lấy lại dáng vẻ của bang chủ một đại bang:

- Nhị đệ ! Tình thế càng lúc càng nghiêm trọng. Đệ mau theo ta vào đây, ta sẽ dẫn kiến nhị đệ với các vị nhất môn chi chủ.

Nghe nói có các vị nhất môn chi chủ, Bạch Bất Phục đầy lo ngại:

- Là những ai vậy, đại ca ?

Trấn an chàng, Từ Nguyên Hậu bảo:

- Nhị đệ yên tâm. Họ tuy là chưởng môn nhân của Thất đại môn phái nhưng họ vẫn luôn ngưỡng mộ đệ, một cung chủ Bích Dạ Cung ngang nhiên dám đối đầu với Vô Vi Cung. Vào đây nào!

Thế nhưng, cả hai chỉ mới bước được ba bước, từ bên trong ngôi cổ tự có đến sáu người đang bước ra.

Vị tăng nhân đi đầu có nhân diện khá quen mắt Bạch Bất Phục. Và chính vị tăng nhân này mở miệng trước:

- A di đà phật ! Bần tăng Ngô Thiên. Không ngờ tiểu thí chủ hãy còn kém niên kỷ lại là cung chủ Bích Dạ Cung danh trấn vũ nội sáu mươi năm trước.

Cũng ngờ ngờ như chàng, Thôi Oanh Oanh bỗng lên tiếng, quên mất lễ nghi:

- Đại sư và gia sư Khấp Quỷ Tăng không biết có mối liên hệ gì?

Ngô Thiên đại sư vụt nhắm mắt, chấp tay nói liền miệng:

- A di đà phật ! Tiểu cô nương chớ nhắc đến Quỷ Tăng trước mặt bần tăng. A di đà phật... A di đà phật... Phật tổ đại từ đại bi xin cứu khổ cứu nạn. Ma chướng này vẫn luôn đeo đuổi đệ tử, quấy nhiễu sự thanh tu của đệ tử. A di đà phật...

Hỏi chỉ có một nhưng nghe thì qua nhiều, Thôi Oanh Oanh cất cao giọng:

- Xin hỏi, hai chữ ma chướng của đại sư hàm ý gì ?

Mở bừng mắt ra, chiếu xạ vào Thôi Oanh Oanh hai luồng tinh quang như khiếp ma phục quỷ, Ngô Thiên đại sư hỏi:

- Tiểu cô nương là truyền nhân của Khấp Quỷ Tăng ? Và cũng là giáo chủ Hắc Y Giáo đã bị hủy diệt ?

Đỏ bừng mặt vì lời lẽ hàm ý khinh miệt của Ngô Thiệu đại sư, Thôi Oanh Oanh suýt nữa đã phát tác nếu không có lời của Từ Nguyên Hậu xen vào:

- Phương trượng đại sư. Cô nương đây đúng là giáo chủ Hắc Y Giáo và cũng là thù nhân của Vô Vi Cung. Chung một kẻ thù tất phải là bằng hữu.

Quay nhanh sang Bạch Bất Phục và Thôi Oanh Oanh, Từ Nguyên Hậu lệ miệng dẫn tiến cả hai với năm nhân vật còn lại:

- Võ Đang phái Thanh Từ đạo trưởng, Hoa Sơn phái Lâm Kiến Tường đại hiệp, Nga My phái Phiêu Di sư thái, Không Động phái Trương Luân Hồi đại hiệp, cuối cùng là chưởng môn nhân môn phái Thanh Thành Vi Hữu Đạo đại hiệp. Cùng với Thiếu Lâm, tất cả sáu phái này đều tiếp nhận Vô Vi Lệnh của Vô Vi Cung. Hạn trong một tuần trăng phải chuẩn bị sẵn chân kinh võ học trấn môn để Vô Vi môn hạ đến thu nhận. Hay được tin này, đại ca đã đích thân đến từng phái và thuyết phục mọi người cùng hiệp lực tảo trừ Vô Vi Cung. Bây giờ có nhị đệ, cơ sự tất thành.

Tuy chưa lần nào có dịp tiếp xúc với Thất đại môn phái, nhưng chính danh của họ Bạch Bất Phục ít nhiều đã nghe. Ấy vậy mà, ngay hôm hội diện đầu tiên này, Bạch Bất Phục dù không muốn thấy cũng phải thấy ở họ có điều gì đó rất gượng gạo miễn cưỡng.

Nếu cho lời lẽ vừa rồi của một vị cao tăng đức độ sâu dày là Ngô Thiệu đại sư hàm ý khinh miệt, Bạch Bất Phục cũng có cảm giác tương đồng về ấn tượng của chàng đối với những ánh mắt của năm vị chưởng môn kia.

Lấy làm ngạc nhiên về điều này, chàng đưa mắt nhìn Đoan Mộc Hạ.

Đoan Mộc Hạ như chỉ chờ có thế bèn nhún vai rồi quay mặt đi.

Chàng lại quay sang Từ Nguyên Hậu. Từ Nguyên Hậu sau cái chớp mắt đầy hàm ý liền lên tiếng hối thúc chàng:

- Nhị đệ ! Trong thất đại môn phái ta chỉ đến được sáu phái. Họ cũng đến đây là muốn nhị đệ cho họ biết sự lợi hại của Vô Vi Cung. Cổ nhân có dạy tri kỷ tri bỉ bách chiến bách thắng. Hiểu được sự lợi hại của Vô Vi Cung sự hiệp lực của toàn thể võ lâm Trung nguyên mới có cơ tựu thành.

Thấy chàng sau đó vẫn tỏ ra ngơ ngác vì không hiểu, Từ Nguyên Hậu lại chớp mắt và nói:

- Trước đây, kể từ khi Bích Dạ Ngũ Tuyệt Khúc của Bích Dạ Cung lưu lạc giang hồ, chẳng hề có người nào luyện được cho dù là nhất tuyệt. Nhị đệ thân danh là cung chủ Bích Dạ Cung, có thể cho mọi người tường lãm công phu tuyệt học Bích Dạ Cung được không?

Nhớ lại lời đầu tiên Ngô Thiên đại sư nói với chàng, bất giác hào khí can vân liền đến với chàng.

Chàng cho tay vào bọc áo lấy ra chiếc quạt. Đoạn đồng dục, chàng nói:

- Bản lãnh của tại hạ bất quá chỉ hơn được đệ nhất cao đồ của Vô Vi Cung mà thôi. Chư vị chưởng môn nếu muốn biết bản lãnh của Vô Vi Cung là thế nào, hãy hạ mình chỉ giáo cho tại hạ vài cao chiêu tuyệt học.

Từ Nguyên Hậu tái mặt vì Bạch Bất Phục đã hiểu sai ý, nhưng chưa kịp lên tiếng để ngăn chàng. Từ Nguyên Hậu lại bất gặp ánh mắt nhìn ngăn cản của Đoan Mộc Hạ Lân Thôi Oanh Oanh.

Chỉ cần một chút chậm trễ của Từ Nguyên Hậu đã đủ cho Bạch Bất Phục nói thêm một câu khinh mạn:

- Trong chư vị, nếu có ai qua được ba chiêu của tại hạ, kể như có thể tạm đối phó với một trong những nữ Bạch y vệ của Vô Vi Cung. Nên nhớ, tại hạ chỉ nói là tạm đối phó thôi, chứ để thắng thì chưa đủ.

Đến lượt sáu vị chưởng môn nhân kia phải tái mặt. Họ tái mặt là vì sự quá cao ngạo của chàng. Một tên tiểu tử miệng còn hôi sữa dám khoác lác rằng không ai trong họ qua được ba chiêu của chàng, họ làm sao chịu nổi.

Chưa hết, chàng còn bảo họ chỉ đủ đối phó chứ không đủ thắng bọn nữ lưu, cho dù nữ lưu đó là người của Vô Vi Cung cũng vậy, họ càng không sao chịu nổi.

Không chịu nổi tất phải có phản ứng. Và có phản ứng nghĩa là tiếp nhận tỷ chiêu cùng chàng.

Thôi Oanh Oanh hậm hực nhìn lão trọc Ngô Thiên, vì Ngô Thiên không bước ra trước như nàng đang mong đợi.

Ngược lại, Đoan Mộc Hạ có phần hả hê khi nhìn thấy mục sư thái Phiêu Di của Nga My phái bước ra chịu nhục.

Tay thủ phát trần, Phiêu Di sư thái nhẹ giọng khuyên Bạch Bất Phục:

- Phát trần của bần ni do Cương Ty Vạn Niên luyện thành, thí chủ dùng quạt e có điều bất tiện. Thí chủ có thể hỏi Thanh Từ đạo trưởng để tạm mượn bảo kiếm trấn môn của Võ Đang phái.

Bạch Bất Phục xếp quạt vào rồi lại mở ra phe phẩy:

- Đa tạ sư thái nhắc nhở. Nhưng nếu tại hạ dùng kiếm, hạn ba chiêu lại phải thay đổi. Sư thái muốn giải quyết trong vòng một chiêu ư?

Sắc mặt từ hoà của Phiêu Di sư thái liền biến mất, thay vào đó là sắc mặt tái nhợt với tiếng nạt thịnh nộ:

- Thí chủ quả ngông cuồng. Bần ni đành phải dạy cho thí chủ một bài học lễ độ. Xem chiêu !

Điều bất tiện mà Phiêu Di sư thái vừa nói không phải chỉ có bấy nhiêu, phát trần còn lợi thế hơn chiếc quạt của chàng ở chỗ phát trần khi đánh ra lại dài hơn trường kiếm. Nếu Bạch Bát Phục không đủ bản lĩnh, dù có dùng kiếm cũng kém thế hơn phát trần.

Do đó, Phiêu Di sư thái thoáng nở một nụ cười lúc nhìn thấy chỉ trong chớp mắt các đại huyết của tiểu tử ngông cuồng đều bị đuôi phát trần uy hiếp trầm trọng.

Nhưng nụ cười của Phiêu Di sư thái bỗng tắt ngấm khi bóng nhân ảnh của Bạch Bát Phục bỗng nhòe đi.

Đến khi mục quang của Phiêu Di sư thái nhìn rõ được sự việc, chiếc quạt đã xếp lại của chàng đang chỉ vào Mi tâm huyết của sư thái.

Chàng tránh như thế nào, ra chiêu làm sao không một ai nhìn thấy!.

Tất cả chỉ biết lặng người khi thấy Bạch Bát Phục thu chiếc quạt về và nhẹ nhàng nói:

- Phàm võ học tối kỵ việc động nộ. Chiêu này không kể, sư thái cứ bắt đầu lại.

Còn nổi nhục nào bằng ? Phiêu Di sư thái nhanh tốc ra tay, trước khi Từ Nguyên Hậu kịp buông tiếng thở dài ngao ngán.

Nhưng dấu sao Phiêu Di sư thái cũng phải thừa nhận tiểu tử ngông cuồng kia nói đúng. Ngoài miệng thì không nói gì, song cử động của Phiêu Di sư thái đã nói lên điều đó. Chiêu thức của sư thái đã căng mật hơn, bao hàm nhiều biến hoá hơn và đúng là chiêu thức do tôn sư một phái thi triển. Phiêu Di sư thái không còn để nộ khí tác động đến chiêu thức nữa.

Với chiêu thức đầy biến hoá của vị chưởng môn Nga My phái, chiếc quạt trên tay Bạch Bát Phục cũng trở nên thận trọng.

Quạt ngẩn, phát trần dài, Bạch Bát Phục chỉ có thể hoá giải từng biến hóa của phát trần chứ chưa thể phản thủ hoàn công, đưa Phiêu Di sư thái đến chỗ lúng túng.

Sau chiêu thứ nhất có phần chiếm được thượng phong, Phiêu Di sư thái trầm giọng hôn hoán:

- Loạn vũ đảo càn khôn! Đờ!

Những sợi cương ty trên đầu phát trần chợt xoè rộng như chiếc tán, phủ chụp lấy toàn bộ thân hình Bạch Bát Phục. Chiêu thức lợi hại này thật đúng như tên gọi: Loạn vũ đảo càn khôn.

Bạch Bát Phục thầm tán dương: “ thế mới biết biến học thật mênh mang, không có chỗ tận cùng. Cổ nhân không hề sai khi nói: cao hơn tắc hữu cao hơn trị.”

Chàng lập tức rùn bộ và nâng cao chiếc quạt. Chàng cũng xoè rộng chiếc quạt và hất ngược lên trên một đạo kinh lực.

Đạo kinh lực này vừa đẩy bật những sợi cương ty như chiếc tán kia, Phiêu Di sư thái liền đắc ý nạt lớn:

- Nhất loạn xuất động! Trúng!

Ngay lập tức Phiêu Di sư thái trở ngược đầu phát trần, dùng chóp mũi của cán phát trần chỉ thẳng vào Khí Hải huyết của Bạch Bất Phục.

Bạch Bất Phục dù thêm thán phục cũng kêu:

- Hảo công phu ! Trúng!

Chiếc quạt trên tay chàng cũng xếp lại và từ bên trên lao cắm xuống, chiếu ngay vào Hiệp Cốc huyết trên mu bàn tay của Phiêu Di sư thái nhanh không thể tưởng.

Và khi đầu quạt của chàng chạm phải Hiệp Cốc huyết, cán phát trần của Phiêu Di sư thái hãy còn nửa xích nữa mới đến được Khí Hải huyết của chàng.

Hữu thủ chấn động, chiếc quạt trần phải rời khỏi tay Phiêu Di sư thái.

Với động tác nhanh nhạy thần tốc, Bạch Bất Phục khom người dùng quạt đỡ lấy phát trần một cách nhẹ nhàng.

Chàng nâng lên ngang ngực và đưa ra phía trước cho Phiêu Di sư thái.

Thay vì đưa tay nhận lấy như bao người đương diện thầm nghĩ, Phiêu Di sư thái tuy cũng đưa tay ra nhưng khi chạm phải cán phát trần liền tác động vào đó một lực khá mạnh.

Chiếc phát trần vốn nằm hờ trên chiếc quạt, bị chấn kinh tác động vào liền xé gió lao thẳng vào tâm thất của Bạch Bất Phục.

Những người đương diện nhìn thấy cùng thảng thốt kêu lên:

-Ồ... Nguy tai!

Thế nhưng, phản ứng của Bạch Bất Phục quả là phản ứng của một nhân vật có bản lĩnh bất phàm.

Chàng khẽ hóp bụng, đưa lưng về phía sau, tạo một khoảng cách cho những sợi cương ty bật duỗi ra không thể chạm phải người, cùng lúc đó, chiếc quạt trên tay chàng nhanh tốc chớp động. Xoè ra đã nhanh, mà cụp lại còn nhanh hơn, chiếc quạt trên tay chàng thế là đã kẹp chặt phần chót cùng của cán phát trần, không cho những sợi cương ty kia tiếp tục lao đi.

Chàng giữ nguyên vị thế đó khiến cho chiếc phát trần cứ nằm ngang và lơ lửng giữa khoảng không, chỉ có lực đạo ở chiếc quạt là đủ giữ thăng bằng cho phát trần.

Mọi người bật trút ra những hơi thở dài nhẹ nhõm. Nhất là lúc những sợi cương ty vì không chi trì được chấn lực do Phiêu Di sư thái tác động vào phải buông rũ xuống theo chiều thẳng đứng và Bạch Bất Phục kịp đứng ngay người lên.

Chàng nhìn lom lom vào ánh mắt hãi sợ của Phiêu Di sư thái như muốn phát tác. Đúng lúc đó, tiếng cười được Từ Nguyên Hậu cố làm ra vẻ thanh thản bỗng vang lên:

- Ha...ha...ha... Hảo, tuyệt trần ! Người ra chiêu thì xuất kỳ bất ý, quyết chuyển bại thành thắng, không chịu khuất phục, kẻ hoá giải thì chiêu thức phi phạm, lâm nguy bất loạn, đáng mặt hảo hán đại trượng phu. So sánh ra, Từ mỗ không thể bằng bất kỳ ai trong cả hai. Bội phục! Bội phục!

Ngắm ngẫm hiểu ý tứ của Từ đại ca, Bạch Bất Phục thu ánh mắt về và dùng tả thủ cầm lấy phát trần đưa ra phía trước. Cố hạ đài đã có, Phiêu Di sư thái đâu dám bỏ lỡ.

Nhận lấy chiếc phát trần, giọng nói của Phiêu Di sư thái toát đầy thành ý:

- Bạch cung chủ bản lĩnh hơn người lại còn tỏ rõ đại lượng của chính nhân quân tử. Bần ni cam tâm bái phục!

Dứt lời, Phiêu Di sư thái trước khi lui lại còn hướng về Bạch Bất Phục vái dài.

Bạch Bất Phục còn đang khom người đáp lại một lễ quá trọng hậu của Phiêu Di sư thái, một tiếng động chạm của kim thiết bỗng vang lên.

Choang!

Tiếp đó, một bóng nhân ảnh loang loáng xuất hiện với tiếng quát kèm theo:

- Công phu của Bạch cung chủ quả cao cường. Mỗ, Lâm Kiến Tường không biết tự lượng sức, mong được Bạch cung chủ thứ giáo. Đỡ!

Liếc mắt thật nhanh, Bạch Bất Phục bắt gặp ánh mắt nhìn vừa tán thưởng vừa khích lệ của Từ Nguyên Hậu, chàng ôn tồn lên tiếng:

- Lâm đại hiệp quá lời rồi. Vì muốn chư vị đừng quá khinh thường Vô Vi Cung, tại hạ đành phải bêu xấu. Hảo kiếm pháp!

Chàng chọc thẳng chiếc quạt vào giữa vùng kiếm ảnh của Lâm Kiến Tường, chưởng môn nhân môn phái Hoa Sơn.

Sau một lúc khua khoắng, không những chàng đã hoá giải toàn bộ ba chiêu mà còn kẹp chặt được đầu kiếm của lão. Vị thế của cả hai lúc này đâu khác gì vị thế của hai cao thủ đang chuẩn bị tỷ đấynội lực.

Hành vi của Bạch Bất Phục ngay lập tức gợi nhớ cho Đoan Mộc Hạ lần giao đấu của họ trước kia. Đoan Mộc Hạ đột nhiên phấn khởi hùng tâm.

Do đó, khi Bạch Bất Phục nhẹ nhàng buông đầu kiếm để Lâm Kiến Tường lùi về trong tâm trạng nể phục, Đoan Mộc Hạ liền tiến ra như cùng một lúc với Thanh Từ đạo trưởng chưởng môn nhân môn phái Võ Đang.

Đoan Mộc Hạ lên tiếng:

- Bốn môn lâm kiếp nạn, bị Vô Vi Cung Bạch y vệ huỷ diệt. Tiểu nữ may còn toàn mạng nay xin được chưởng môn đạo trưởng điểm hoá cho vài cao chiêu.

Nhìn thức thủ kiếm của một nữ nhân liễu yếu đào tơ là Đoan Mộc Hạ, Thanh Từ đạo trưởng không thể không thảng thốt:

- Thập Toàn kiếm pháp!

Đoan Mộc Hạ cười nhẹ:

- Mục lực của đạo trưởng quả tinh tường. Thế nhưng, dù là Thập Toàn Kiếm Pháp đi nữa, tiểu nữ vẫn phải bại tẩu trước Vô Vi Cung môn hạ. Mời đạo trưởng tiến chiêu cho.

Ngẫm nghĩ một lúc, Thanh Từ đạo trưởng chán nản buông kiếm:

- Vô lượng thọ phật. Bần đạo bất tất tỷ kiếm. Thập Toàn Kiếm Pháp vốn dĩ danh bất hư truyền, nếu Đoan Mộc môn chủ vẫn phải thảm bại thì Lưỡng Nghi kiếm pháp của Võ Đang càng không nên nhắc đến.

Vừa nói vừa lùi, Thanh Từ đạo trưởng nói xong cũng là lúc lui về nguyên vị.

Cả Đoan Mộc Hạ lẫn Từ Nguyên Hậu chưa kịp mở miệng nói những lời trấn an cùng khích lệ Thanh Từ đạo trưởng, một nhân vật có vóc dáng cao lớn chợt bước ra và oang oang:

- Chưa đánh đã nhận bại, bôn phái Thanh Thành chưa bao giờ có ý nghĩ đó. Vi Hữu Đạo mỗ xin được lĩnh giáo Thập Toàn Kiếm Pháp cho tường chân giả. Mời!

Bằng vào khẩu khí của chưởng môn nhân môn phái Thanh Thành Vi Hữu Đạo, có không ít người phải ngỡ ngờ rằng kiếm pháp của Đoan Mộc Hạ chưa chắc đã là Thập Toàn Kiếm Pháp, một kiếm pháp vang danh khắp Trung nguyên, đã tạo cho Bạch Cao Sơn một ngoại hiệu tốt đỉnh: Trung Nguyên Vô Địch Kiếm!

Điều này cũng phải lẽ, vì Bạch Cao Sơn thất tung đã lâu khiến, nhưng ai đã từng ngưỡng mộ lần bất phục phải thất vọng.

Hiểu được nguyên nhân này, Đoan Mộc Hạ đáp lại:

- Kiếm pháp này là do tiểu nữ học lóm. Chân giả thế nào mong Vi chưởng môn cho biết cao kiến. Xem chiêu!

Hữu kiếm vừa được Đoan Mộc Hạ gạt mạnh liền hiển hiện năm đầu kiếm, và năm đầu kiếm này cùng một lúc uy hiếp khắp năm đại huyết của Vi Hữu Đạo chỉ trong nháy mắt.

Không những chỉ có Vi Hữu Đạo phải bàng hoàng, năm nhân vật chưởng môn còn lại ở bên ngoài cũng phải đồng loạt kêu lên:

- Ngũ vân nhất đoá !

Họ đồng loạt kêu có nghĩa là họ đồng loạt nhận ra tuyệt chiêu này. Và nguyên nhân khiến họ cùng nhận ra chính là họ đã từng nhìn thấy ai đó thi triển.

Bởi đó, Vi Hữu Đạo phải tận lực bình sinh và dồn toàn bộ kiếm pháp sở trường mới có thể tạm hoá giải, được chiêu kiếm của Đoan Mộc Hạ.

Còn đang xuất hạn đầy mặt vì chiêu kiếm quá hung hiểm, Vi Hữu Đạo càng thêm khiếp đảm khi nghe Đoan Mộc Hạ nạt lên:

- Thanh Thành Kiếm Pháp thật đáng khâm phục. Chưởng môn cẩn trọng. Đỡ!
Lần này Đoan Mộc Hạ gạt tay đến hai lần. Và thế là, có đến mười mũi kiếm cùng lúc xuất hiện.

Đến lúc đó, quần hùng buộc phải kêu lên:

- Đúng là Thập Toàn Kiếm Pháp !

Và lẽ đương nhiên, việc Vi Hữu Đạo cứ đứng trôn người là điều không thể tránh.

Phần thì vô lực ngăn đỡ, phần thì bị Thập Toàn Kiếm Pháp thu mất hồn, Vi Hữu Đạo hoàn toàn hết cả phản ứng.

Lo lắng cho Vi Hữu Đạo vì sợ Đoan Mộc Hạ không sao kịp thu chiêu Bạch Bất Phục vội vàng lao đến.

Thế nhưng, ý định giải nguy cho Vi Hữu Đạo của Bạch Bất Phục không sao thực hiện được. Vì đã có người nhanh tay hơn.

Chàng kịp dừng người, đứng vào lúc Đoan Mộc Hạ hô hoán ầm ỹ....

- - - - - o o O o o - - - - -